

POSTANOWIENIE

Dnia 20 marca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Maciej Pacuda

w sprawie z powództwa Polskiej Telefonii Cyfrowej Spółki Akcyjnej w Warszawie przeciwko Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej z udziałem zainteresowanej: e – T. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością o zmianę umowy,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 20 marca 2013 r.,

na skutek skarg kasacyjnych strony zainteresowanej i strony pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 14 lutego 2012 r.,

- 1. odmawia przyjęcia obu skarg kasacyjnych do rozpoznania,**
- 2. zasądza od pozwanego Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej oraz od zainteresowanej e-T. Spółki z o.o. na rzecz powoda Polskiej Telefonii Cyfrowej S.A. w Warszawie kwoty po 270 (dwieście siedemdziesiąt) złotych tytułem kosztów pomocy prawnej w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 14 lutego 2012 r. oddalił apelacje wniesione przez Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej oraz e-T. Sp. z o.o. (zainteresowany) od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 28 stycznia 2011 r. w

sprawie z odwołania Polskiej Telefonii Cyfrowej S.A. w Warszawie (powód) od decyzji Prezesa Urzędu z dnia 12 lutego 2009 r.

Prezes Urzędu i zainteresowany zaskarżyli wyrok Sądu Apelacyjnego skargami kasacyjnymi w całości.

Prezes Urzędu zarzucił zaskarżonemu wyrokowi naruszenie art. 316 § 1 k.p.c., art. 233 § 1 k.p.c. oraz art. 328 § 2 k.p.c. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, Prezes Urzędu powołał się na występowanie w sprawie dwóch zagadnień prawnych.

Jako pierwsze zagadnienie prawne wskazał problem potrzeby wykładni art. 316 § 1 k.p.c. jako przepisu wywołującego poważne wątpliwości lub wywołującego rozbieżności w orzecznictwie polegające na potrzebie wyjaśnienia, czy w sprawach z odwołań od decyzji Prezesa Urzędu sąd za podstawę orzekania powinien uznać stan faktyczny i prawny z chwili orzekania, czy też z chwili wydania skarżonej decyzji.

Jako drugi problem prawny Prezes Urzędu wskazał potrzebę wyjaśnienia, czy wyeliminowanie z obrotu prawnego decyzji administracyjnej wydanej przez Prezesa Urzędu na skutek prawomocnego wyroku sądu następuje ze skutkiem *ex tunc*, czy ze skutkiem *ex nunc*.

Zainteresowany zarzucił z kolei w skardze kasacyjnej zaskarżonemu wyrokowi naruszenie art. 316 § 1 k.p.c., przez nieuwzględnienie faktu wygaśnięcia decyzji Prezesa Urzędu z dnia 12 lutego 2009 r. oraz art. 355 § 1 k.p.c., przez zaniechanie umorzenia postępowania, a także błędną wykładnię art. 28 ust. 1 pkt 2 i pkt 5 lit c. Prawa telekomunikacyjnego, przez przyjęcie, że przesłanka wzięcia pod uwagę obowiązków nałożonych na przedsiębiorcę telekomunikacyjnego nie zachodzi w przypadku uchylecia decyzji wprowadzającej obowiązek regulacyjny po dacie wydania zaskarżonej w postępowaniu sądowym decyzji.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, zainteresowany powołał się na występowanie w sprawie dwóch istotnych zagadnień prawnych. Pierwsze zagadnienie prawne zawarł w pytaniu, czy w sytuacji wydania przez organ decyzji mających charakter terminowy (wydanych na czas określony) sądy rozpoznające sprawę winny procedować dalej, mimo upływu terminu, na jaki decyzje zostały wydane (wygasły), czy też - biorąc pod uwagę art. 316 § 1 k.p.c. - z

uwagi na bezprzedmiotowość dalszego procedowania wydać postanowienie o umorzeniu postępowania. Jako drugi problem prawny zainteresowany postawił pytanie, czy uchylene decyzji administracyjnej statuującej obowiązek regulacyjny następuje ze skutkiem *ex nunc* czy też *ex tunc*. Ponadto zainteresowany podniósł, że jego skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, albowiem w przypadku gdyby nie doszło do opisanych w skardze naruszeń prawa, zapadłoby odmienne orzeczenie, w pełni uznające stanowisko prezentowane przez zainteresowanego.

Powód w odpowiedziach na skargi kasacyjne Prezesa Urzędu i zainteresowanego wniósł o wydanie postanowienia odmawiającego przyjęcie ich do rozpoznania oraz o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skargi kasacyjne Prezesa Urzędu i zainteresowanego nie kwalifikowały się do przyjęcia ich celem merytorycznego rozpoznania, ponieważ nie wykazano w tych skargach występowania, w okolicznościach niniejszej sprawy, istotnych zagadnień prawnych.

W odniesieniu do pierwszego z zagadnień prawnych Sąd Najwyższy wypowiadał się już wielokrotnie w przedmiocie dopuszczalności oraz ograniczeń w stosowaniu art. 316 § 1 k.p.c. w sprawach z zakresu regulacji telekomunikacji (por. w szczególności wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2011 r., III SK 55/10, a także postanowienia Sądu Najwyższego: z 18 dnia października 2011 r., III SK 25/11 i z dnia 11 kwietnia 2012 r., III SK 41/11). Zagadnienie prawne dotyczące wymienionego przepisu i jego zastosowania w tego rodzaju sprawach pozbawione jest więc w takiej cechy nowości, która jest konieczna, aby można było mówić o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego, którego rozstrzygnięcie przez Sąd Najwyższy byłoby uzasadnione publicznoprawnymi celami postępowania kasacyjnego. Dodatkowo Sąd Najwyższy zauważa, że zagadnienie to zostało wadliwie skonstruowane. Istotne zagadnienie prawne to konkretny problem prawny ujawniający się na tle wykładni konkretnego przepisu lub zespołu przepisów. Nie jest zaś istotnym zagadnieniem prawnym potrzeba rozstrzygnięcia rozbieżności w

orzecznictwie sądowym, czy też wątpliwości interpretacyjnych wskazanych w piśmiennictwie.

Z kolei drugie zagadnienie prawne sformułowane przez Prezesa Urzędu nie zawiera w swej treści przepisu prawa, na tle wykładni którego mógłby ujawnić się problem interpretacyjny odpowiadający treściowo problemowi prawnemu podniesionemu we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Tymczasem z utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. powinno zostać sformułowane z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których powstało (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 kwietnia 2012 r., III SK 41/11).

Analogicznie należy ocenić postawiony w skardze kasacyjnej zainteresowanego problem prawny, czy uchylenie decyzji administracyjnej statuującej obowiązek regulacyjny następuje ze skutkiem *ex nunc*. Problem ten nie zawiera w swej treści, wbrew utrwalonemu stanowisku Sądu Najwyższego, przepisu prawa, w którym zagadnienie to byłoby zakotwiczone.

Nie zachodzi również potrzeba rozpoznania skargi kasacyjnej zainteresowanego z uwagi na zagadnienie prawne odwołujące się do art. 316 § 1 k.p.c. Problem, na który powołuje się zainteresowany w odniesieniu do postępowania sądowego i stosowania art. 316 § 1 k.p.c. w sprawach z odwołań od tak zwanych decyzji terminowych (okresowych), został już rozstrzygnięty w utrwalonym orzecznictwie Sądu Najwyższego w sposób zgodny z zapatrywaniami wyrażonymi w zaskarżonym wyroku (por. między innymi postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 2008 r., III SK 39/07). Zainteresowany nie przedstawił zaś żadnych argumentów, które przemawiałyby za zmianą dotychczasowej linii orzeczniczej Sądu Najwyższego w tym zakresie.

Uznając zatem, iż zarówno Prezes Urzędu, jak i zainteresowany, nie zdołali wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania ich skarg kasacyjnych przez Sąd Najwyższy, z mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji. Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania kasacyjnego zapadło na podstawie art. 98 § 3 k.p.c. w związku z art. 99 k.p.c. oraz § 12 ust. 4 w związku z § 14 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności

radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.